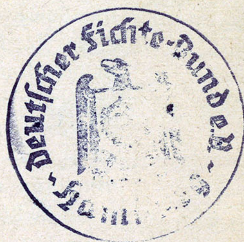
Valtakunnanohjaajan
valtakunnanministeri tri Goebbels in
puhe puoluekongressissa Nürnbergissä 1936

Bolshevismi

teoriassa ja käytännössä

Kustannusliike ja kirjapaino: M. Müller & Sohn K.G., Berlin SW 19

Johtajani!

Teidän ylhäisyytenne!

Kunnioitettavat vieraat!

Puoluetoverit!

Kun Länsi-Euroopan maiden poliittisissa piireissä bolshevismin ilmiötä — sellaisena kun se marxilaisuudessa teoriassa je venäläisessä neuvostovaltiossa käytännössä esiintyy — yhä vieläkin pidetään eräänä henkisen elämän ilmenemismuotona ja poliittisena realiteettina, jonka kanssa kulttuuriihmiskunnan niin henkisesti kuin poliittisestikin täytyisi jollakin tavoin tulla toimeen, niin tämän tosiasian johdosta voidaan kansainvälisen bolshevismin, luonteen ja olemuksen suhteen päätellä sangen kohtalokasta ymmärryksen puutetta ilmenevän. Mitä me aatteellisuudella ja maailmankatsomuksella tavallisesti ymmärrämme, sillä ei ole bolshevismin kanssa mitään tekemistä. Bolshevismi on sairaalloista, rikollista hulluutta, jonka juutalaiset ovat todistettavasti keksineet ja jota he johtavat, Euroopan sivistyskansojen tuhoaminen ja kansainvälis-juutalaisen maailmanvaltiuden pystyttäminen päämääränään. Bolshevismi saattoi syntyä ainoastaan juutalaisten aivoissa, ja vain maailmankaupunkien asfalttikäytävien hedelmätön maaperä on tarjonnut sille levenemismahdollisuuksia. Sen saattoi ottaa vastaan ainoastaan sellainen ihmiskunnan osa, joka sodan ja taloudellisen pulan johdosta on rikkimuserrettu ja hajoitettu, ja siten itse tullut tälle rikolliselle hulluudelle otolliseksi.

Kaiken entisen lisäksi korostettakoon tässä vielä kerran nimenomaan, että kun me kansallissosialistit poliittisen ajattelumme ensi hetkestä tähän päivään saakka olemme

kaikella häikäilemättömyydellä taistelleet tätä maailmanvaaraa vastaan, me emme ole millään muotoa taistelleet sosialisminvastaisten tai ehkäpä kapitalististen etupyyteiden puolesta. Meidän bolshevisminvastainen taistelumme ei ole taistelua sosialismia vastaan, vaan juuri sen puolesta, siitä syvästä tietoisuudesta lähtöisin, että todellinen sosialismi voidaan toteuttaa ainoastaan silloin, kun sen alhaisin ja huonomaineisin epäsikiö, juutalainen bolshevismi on raivattu pois tieltä. Mutta taistelua bolshevismia vastaan voi pysyväisin tuloksin käydä ylipäänsä vain kansa, joka sosiaalisen järjestelmänsä kansallisessa muodossa on löytänyt kansallisen elämänsä uuden rakenteen, sellaisen, joka myös riittää kahdennenkymmenennen vuosisadan omavoimaiseksi arvojen ja asiain mittapuuksi.

Porvaristo on kaikissa maissa bolshevismia vastaan voimaton ja sitä vastaan käytävään taisteluun kokonaan sopimaton. Se ei ole bolshevismia sen määräävissä pyrkimyksissä yleensä vielä tuntenutkaan. Esiintyäkseen tehokkaasti sitä vastaan, porvaristolta puuttuu maailmankatsomuksellinen voima ja henkinen määrätietoisuus, poliittinen uskonvarmuus ja sielullinen luonteenlujuus. Ei ainoastaan, että siltä puuttuu tarpeellinen ymmärrys, vaan se jopa koettaa, missä vaan siihen on tilaisuus, solmia bolshevismin kanssa väärän rauhan, väitteen »välttyäkseen pahemmalta» perusteella. Mutta jokaisen sopimuksen, minkä porvarillinen maailma tekee radikaalisen bolshevismin kanssa, täytyy sen luonnonlain mukaan, että voimakkaampi voittaa heikomman, lopulta aina johtaa bolshevismin porvarillisesta maailmasta saavuttamaan voittoon.

Bolshevismi on jo sen vuoksi kaikkien muiden poliittisten valtaryhmien suhteen, jotka eivät mitä jyrkimmin asetu sitä vastustamaan, ylivoimainen, koska se mitä häikäilemättömimmällä tavalla mobilisoi ihmiskunnan alimmat kerrokset, jotka kuin käymisaine ovat jokaisen kansan keskuudessa,

valtiota ja sitä ylläpitäviä aatteita vastaan. Se on kansan alhaisimpien vaistojen järjestö kaikkien suuriarvoisten rodullisten ainesten hävittämiseksi. Se varmistaa useimmiten itselleen valtaryhmän, joka nojautuu raivoluontoiseen vähemmistöön ja kerrassaan rikollisella häikäilemättömyydellä taktillisissa kysymyksissä pyrkii suureen poliittiseen päämääräänsä, vallan ehdottomaan valtaamiseen.

Sen taipumusta taktillisiin myönnytyksiin ei kuitenkaan pidä sekoittaa siihen, että se kenties tekisi periaatteellisia myönnytyksiä. Periaatteessa bolshevismi ei tee mitään myönnytyksiä eikä kompromisseja. Milloin se tekee kompromisseja, tapahtuu se vain reväistäkseen niiden avulla rajattoman vallan itselleen. Se ei ollenkaan arkaile niiltä, jotka ovat sitä kompromissin avulla auttaneet valtaan, täman vallansaannin jälkeen lyömästä kauloja poikki. Tämä on hyvin vähän houkutteleva toive porvarillisille poliitikoille, jotka monissa Länsi-Euroopan valtioissa vielä uskovat voivansa jonkin kansanrintaman säyseän keinon avulla murtaa bolshevismin myrkkyhampaat poikki.

Bolshevismi on alamittaisten diktatuuri. Valtaan se pääsee valheen avulla, vallassa ollessaan se turvautuu väkivaltaan. Bolshevismi on tunnettava läpikotaisin syvimpiä salaisuuksiaan myöten, jos mieli päästä siihen käsiksi. Sitä vastaan on mobolisoitava kansakunnan kaikki arvokkaat voimat, jos mieli tahdotaan siitä vapautua, sillä se on muodottoman, kielteisen rodun järjestö kansojen keskuudessa.

Vain yhdellä alalla on bolshevismi jo aikoja sitten osoittautunut todelliseksi mestariksi: negatiivisen propagandan alalla, pyrkiessään vaikuttamaan kansoihin valheen ja teeskentelyn avulla, sellaisen menettelytavan avulla, jonka lähtökohtana on antaa maailmalle petoksen ja väärien tosiasioiden uskottelun avulla tämän poliittisen mielivikaisuuden olemuksesta ja sisäisestä luonteesta täysin vääristetty kuva. Valhe on

Leninin, bolshevistisen vallankumouksen isän mielipiteen mukaan ei ainoastaan sallittu, vaan myös taatuin ase bolshevistisessa taistelussa. Schopenhauerhan on jo sanonut, että juutalainen on valheen mestari, ja sen vuoksi ei ole ollenkaan ihmeteltävää, että bolshevismi ja juutalaisuus osoittavat tässä kohden syvällisen sukulaisuutensa. Juutalainen bolshevismi käsittelee valhetta itsevaltaisesti. Se hämmästyttää säädyllisen, totuuttarakastavan ihmisen aluksi niin, ettei hän yleensä kykene enää mihinkään sisäiseen vastarintaan. Mutta siihenhän juuri juutalaineen bolsheviikki pyrkiikin. Hän keinottelee sillä, ettei totuuttarakastava ihminen ylipäänsä kykene kuvittelemaan itselleen, että *sillä tavalla* voidaan valehdella, miten hän, bolsheviikki valehtelee, sellaisella röyhkeällä ja julkealla itsetietoisuudella, millä hän sen tekee. Sillä tavalla *voidaan* valehdella. Bolshevismi tekee niin ja saavuttaa sen avulla ajattelemattomien ihmisten keskuudessa hämmästyttävät tuloksensa.

Bolshevismin propaganda on luonteeltaan kansainvälistä ja hyökkäävää. Se pitää päämääränään maailman kaikkien kansojen radikalisoimista, anarkistiseksi tekemistä ja bolshevisoimista. Siihen se käyttää suunnattomia rahamääriä, jotka jo sen vuoksi ovat määrättömät, koska bolshevistiset väkivallankäyttäjät epäröimättä antavat sen sijaan koko Venäjän kansan nähdä nälkää ja menehtyä. Tämä propaganda tulee muille maille vaaralliseksi ennen kaikkea sen vuoksi, koska se silloin voi käyttää tukenaan ja selkänojanaan niissä olemassaolevia kommunistisia puolueita, s. o. kommunistisen internationalen kulloinkin ilmenevien asianhaarain mukaisia osastoja. Sillä eiväthän Venäjän ulkopuolella olevien maiden kommunistiset puolueet ole mitään muuta kuin kominternin muukalaislegiooneja näiden kansakuntien maaperällä. Niiden avulla bolshevismi järjestää ja harjoittaa erikoisen tarkoin suunniteltua, kulloinkin kysymyksessä olevan kansan poliittiskansalliseen elämään juurtunutta, vain vaivoin ahdistettavissa

olevaa kansainvälistä salaliittolaisuutta. On pidettävä valtion suurimpana kansallisena uhkana, kun itse maassa siedetään puoluetta, joka ottaa käskynsä jostakin maan rajojen ulkopuolella sijaitsevasta keskuselimestä. Ja asianlaita on silloin myös niin, kuten kokemus on osoittanut, että sellaiset maat, joissa on voimakkaat kommunistiset puolueet, sisä-, sosiaali-, talous-, sotilas- ja ulkopolitiikassaan ovat suuremmassa tai pienemmässä määrässä Stalinin määräysvallan alaisia, mihin esimerkiksi erään länsieurooppalaisen suurvallan on täytynyt mukautua tehdessään sopimuksen Neuvosto-Venäjän kanssa, niin että sen omalla maaperällä oleva kommunistinen puolue saa Moskovasta sellaisen ohjeen, ettei sen enää pidä kaivaa maaperää armeijan alta eikä vastustaa sotilasmäärärahoja.

Näiden yksityisissä maissa sijaitsevien kommunististen osastojen tehtävänä on valmistaa ja toteuttaa bolshevistista vallankumousta vertaansa vailla olevan rahanpaljouden ja tarkoin harkitun, Moskovan esikuvan mukaan järjestetyn propagandatekniikan avulla. Tämän propagandan tarkoituksena ja päämääränä on harhaanjohtaa kansoja bolshevismin todellisen olemuksen suhteen ja joko kokonaan estää totuudenmukaisten tietojen saanti Neuvosto-Venäjältä tai kuitenkin koettaa tehdä ne arvottomiksi; sillä Neuvosto-Venäjä ei voi sietää totuutta omasta sisällisestä tilastaan, ei ainakaan valistuneessa Länsi-Euroopassa. Niin mairitteleva ja houkutteleva kuin bolshevistinen myrkky teoriassa onkin, niin yhtä peloittava ja kauhistuttava on bolshevistinen käytäntö. Ruumisvuoret osoittavat sen tietä, merentäydet verta ja kyyneliä ympäröivät tätä onnetonta maata. Ihmiselämä ei ole siellä enää missään arvossa. Terrori, murha ja petomaisuus ovat jokaisen bolshevistisen vallankumouksen luonteenomaisia tunnusmerkkejä, olkoonpa, että se on johtanut Venäjällä menestykseen, mutta tukahdutettu Unkarissa, Baijerissa Ruhrin alueella ja Berlinissä ja tällä hetkellä taistelee vallasta Espanjassa.

Missä bolshevismi on ohjaksissa, siellä sen ei enää tarvitse huolehtia teorian ja käytännön vastakohdista, siellä hallitsee karbiini ja konekivääri. Mutta kaikialla muualla bolshevismi käyttää palveluksessaan tätä harkitun monijuonista propagandantekoa pettääkseen maailmaa bolshevismin todellisen olemuksen suhteen. Porvarillisella Euroopalla ei ole näissä asioissa ymmärryksen häivettäkään. Se koettaa luikertaa ratkaisun ohitse yhä uudelleen hokemalla: ei saa sekoittaa itseään toisen maan sisäisiin asioihin. Mutta mikä tällä hetkellä on Venäjällä todellisuus, mistä Espanjassa taistellaan ja mitä Euroopan muissa valtioissa turmiota uhkaavalla määrätietoisuudella valmistellaan, se koskee koko maailmaa. Se ei ole enää poliittisten maailmankatsomusteoreetikkojen asia, vaan se on kaikkien kansojen kaikkien valtiomiesten asia, joiden täytyy määrätä tämän kysymyksen suhteen kantansa, elleivät he muussa tapauksessa tahdo ottaa kantaakseen vastuuta siitä, että Eurooppa heidän syystään syöstään mitä syvimpään onnettomuuteen ja perikatoon. Niin, bolshevismin kysymys on Euroopan olemassaolon kysmys ylipäänsä. Tässä henget eroavat toisistaan, tässä täytyy jokaisen määrätä kantansa joko puolesta tai vastaan kaikkine niine seuraamuksineen, mitä sellaiseen ratkaisuun sisältyy.

Vielä eräs kysymys on tässä selitettävä: kysymys juutalaisuudesta bolshevismissa. Siitä voidaan ainoastaan Saksassa vapaasti keskustella, koska muissa maissa, kuten ennen Saksassakin, on vaarallista nimittää juutalaisuutta ylipäänsä omalla nimellään. Että juutalainen on luonut bolshevismin ja antaa sille vieläkin leimansa, siitä ei ole enää epäilystäkään. Vanhan Venäjän johtava kansankerros on niin perinpohjin syrjäytetty ja raivattu pois tieltä, että juutalaisuus on jäänyt bolshevismille ylipäänsä ainoaksi johtavaksi kansanainekseksi. Jokainen riitaisuus bolshevismin piirissä on sen vuoksi joko enemmän tai vähemmän juutalaisten keskeinen per-

heriita. Moskovan äskeisissä teloituksissakin on yksinomaan ollut kysymys siitä, että juutalaiset ovat omasta vallanjanostaan ja hävityksenhalustaan ampuneet toisia juutalaisia. On laajalle levinnyt erehdys luulla, että juutalaisuus omassa keskuudessaan olisi aina yksimielinen. Juutalaiset ovat yksimielisiä ainoastaan silloin, kun heitä vähemmistönä kansallisesti ylivoimaisen enemmistön keskuudessa uhataan. Mutta siitähän ei voi nykyhetken Venäjällä olla puhettakaan. Kun juutalaisuus on vallassa, ja Venäjällähän on ehdottomasti asianlaita sellainen, niin juutalaisten vanhat riitaisuudet, jotka rodullisen uhanalaisuuden ajaksi on vaimennettu, puhkeavat jälleen esiin.

Bolshevismin aate, s. o. kaiken siveyden ja kulttuurin arkailematon villitseminen ja hajoittaminen, minkä pirullisena tarkoituksena on kaikkien kansojen tuho ylipäänsä, saattoi syntyä ainoastaan juutalaisten aivoissa. Bolshevistinen käytäntö kauhistuttavassa ja verentuoksuisessa julmuudessaan voidaan käsittää ainoastaan juutalaisten työnä. On itsestään selvää, että nämä juutalaiset koettavat pysyä piilossa, että he Länsi-Euroopassa koettavat puhdistautua osuudestaan ja syyllisyydestään bolshevismiin; niin ovat juutalaiset aina tehneet ja tulevat iät kaiket tekemään.

Mutta me olemme heidät tunteneet, ja vielä enemmän, meillä yksin koko maailmassa on rohkeutta, kaikista siitä johtuvista vaaroista huolimatta, osoittaa sormella näitä päärikollisia ja nimittää heitä koko ihmiskunnan edessä kuuluvasti ja selvästi oikealla nimellään. Saksassa oli aika, jolloin juutalaisen leimaaminen juutalaiseksi rangaistiin vankeudella. Mutta kaikesta huolimatta me teimme niin. Nyt vielä maailma torjuu juutalaisen juutalaiseksi leimaamisen ja bolsheviikkien päärikollisiksi osoittamisen usein ylhäisellä pidättyväisyydellä tai teennäisellä siveellisellä suuttumuksella takaisin. Mutta me olemme sitä mieltä, että juuri samalla tavalla kuin meidän onnistui saada Saksa vakuutetuksi tämän

rodun loiseläimenluontoisesta vaarallisuudesta, meidän kerran onnistuu myös saada maailma avaamaan vielä suljetut silmänsä näyttääksemme sille juutalaisuuden ja bolshevismin oikeassa karvassaan. Mutta sillä välin me emme väsy niiden kauheitten pulmien ja järkytysten aikoina, jotka useita maita vapisuttavat, yhä uudelleen ja uudelleen kiinnittämästä kansojen huomiota tähän turmiolla uhkaavaan vaaraan ja niille huutamasta: juutalaisten syy, juutalaisten syy!

Me tiedämme, että nämä huudot ovat piiskaniskuja juutalaisuuden vihanvääristämille kasvoille. Sitä ei auta mitään sekään, että se näiden vastakohtien yhä enemmän jyrkentyessä koettaa verhoutua demokraattiseen vaippaan. Se on liian ovelaa vaikuttaakseen ajatteleviin ihmisiin; se voi olla enää vain piintyneen poroporvarin helppohintaisena lohdutuksena. Hänelle tulee tämä korulause kuin tilattuna, koska se saa hänet uskomaan, että se sysää hänet ratkaisun ohitse. Tämä niinsanottu bolshevistinen demokratia, jonka englantilaiset ja ranskalaiset sanomalehdet vielä niin usein rohkenevat asettaa niinsanotulle kansallissosialistiselle diktatuurille esimerkiksi ja esikuvaksi, tihkuu terroria, murhaa ja verta. Joka kahden vuoden perästä bolshevistiset väkivallanpitäjät noutavat tämän korulauseen koinsyömästä arkustaan, ja aina joka kerta silloin, kun he jonkin hirveän ja kaikkien mieliä kauhistuttavan hirmuhallituksen jälkeen tuntevat välttämättömyyttä suositella itseään Euroopan myötämieliseen huomioon. Silloin yht'äkkiä sukeltautuu kommunistisista propagandatoimistoista esiin tekaistuja sanomalehtiankkoja jonkin uuden valtiomuodon toteuttamisesta, yleisestä salaisesta äänioikeudesta Neuvosto-Venäjällä j. n. e.

Mutta se kaikki on huijausta, joka laskelmallisesti perustuu piintyneen poroporvarin unohtamiskykyyn ja sananparreksi tulleeseen ajattelun laiskuuteen, sellaisina kuin nuo poroporvarit ylen määrin monilukuisin miljoonin joukoin Eurooppaa

kansoittavat. Todellisuudessa on bolshevismi mitä törkeintä veri-ja terrorivaltiutta, mitä maailma on koskaan nähnyt. Juutalaiset ovat sen keksineet tehdäkseen vallanpitonsa turvatuksi, ja juutalaiset sitä tällä hetkellä harjoittavat. Me kansallissosialistit olemme tarpeeksi rehellisiä antaaksemme kansan vaikka vuosi vuodelta yleisten salaisten vaalien avulla uudelleen perustella ja lujittaa kansanvaltamme. Bolshevismi puhuu kansasta, työläisten ja talonpoikain maasta, mutta sen kasvoina on väkivalta.

Se elää jokaisen ihmisen aivoissa määrätynlaisena mielikuvana. Tämä mielikuva on useimmiten bolshevismin itsensä tekemä. Siihen se käyttää propagandaansa. Tämä propaganda esittää bolshevismin kuvan keinotekoisesti aina jokaisen ihmisen, ihmisryhmän tai kansan omaperäisen luonteen mukaisesti. Totuuspitoisuudeltaan se ei perustu mihinkään. Saattaa esim, tapahtua, että erään suuren maan edustajat Moskovassa erään uuden maanalaisen radan tarkastustilaisuudessa, mikä kaikissa muissa pääkaupungeissa on tavallinen tapaus, tai kuullessaan kansallishymninsä jossakin bolsheviikkien järjestämässä vastaanotossa, heittävät vanhat mielipiteensä bolshevismista yht'äkkiä ilman mitään huomattavaa syytä yli laidan ja sopeutuvat hyvin kaikkeen muuhunkin. Punaiset juutalaiset tuntevat pappenheimilaisensa. On hyvinkin otaksuttavaa, että he omassa keskuudessaan pitävät porvarillista maailmaa salaisesti pilkkanaan ja nauravat sille makeasti.

Heidän raivonsa m e i t ä kohtaan on sen vuoksi niin suuri, koska he tietävät, että me tunnemme heidät ja valmistaudumme perin pohjin hävittämään Euroopassa laajalle levinneen käsityksen bolshevismista. Heidän vihansa meitä kohtaan on äärimmäisen syvä. Se on meidän poliittisen taistelumme kauneimpia kunniamerkkejä. Me repäisemme naamion pois heidän kasvoiltaan ja näytämme heidät maailmalle todellisessa olemuksessaan.

Jo edellä korostettiin, että mielikuva minkä ihmiset ja kansat bolshevismista itselleen muodostavat, on useimmin bolshevistisen propagandan tulos. Tämä on suurta petoksen taidossa. Esimerkiksi koko maailma uskoo bolshevismista, ettei Moskovan hallituksella ole kominternin kanssa mitään tekemistä. Tämä on tietenkin kömpelöintä ja karkeinta huijausta, mitä kuvitella saattaa; sillä neuvostohallituksen ja kominternin kesken vallitsee ainoastaan tehtävien taitava jako. Mutta uskoa nämä molemmat toisistaan riippumattomiksi, on aivan samaa kuin jos tahdottaisiin väittää, ettei kansallissosialistisella liikkeellä ole kansallissosialistisen hallituksen kanssa mitään tekemistä.

Bolshevistinen propaganda työskentelee laajan ohjelman mukaan. Sen päämääränä on maailman tuho. Se herättää muissa maissa bolshevismista vääriä käsityksiä. Nämä ovat useimmiten mitä lyhytjärkisimpiä. Mutta ne ovat olemassa ja tekevät myös siten vaikutuksensa.

Mutta bolshevismin käytännön suhteen on toista. Myös se on olemassa eikä sitä voida kieltää. Kauhean tiensä se on merkinnyt verellä. Koko maailman se tahtoo repäistä kaaokselliseen pyörteeseensä. Se on juutalaisuuden suurpiirteisesti suunnittelema kokeilu saattaakseen kaikkien kansojen ylitse ulottuvan vallan itselleen. Sen vuoksi juuri on taistelu tätä vaaraa vastaan sanan todellisimmassa merkityksessä maailmantaistelu. Se aloitettiin Saksan maaperällä, taistelu suoritettiin Saksan maaperällä, Adolf Hitler on sen historiallinen johtaja, me kaikki olemme sen lipunkantajia ja siis suuren historiallisen maailmanlähetystehtävän suorittajia. Mitään sovintoa molempien äärimmäisyyksien välillä ei voi olla olemassa. Bolshevismi on tuhottava jos mieli Euroopan jälleen tervehtyä.

Juutalaisuus tietää myös, mikä hetki on lyönyt. Viimeisessä vastarinnassaan se koettaa saada kaikki voimat liikekannalle Saksaa vastaan. Kuumeentapaisten varustelujen avulla se

tahtoo lujittaa valtansa. Se näkee kansallissosialistisen Saksan olemassaolossa oman olemassaolonsa alituisen uhan. Se on Venäjälle mukavasti ja, kuten se luuli, vaarattomasti pesiytynyt. Se edustaa 98-prosenttisesti tuota vastamuodostunutta neuvostoporvaristoa, pelkurimaisia, paksuja, valheellisia, juonikkaita, vehkeileviä, julkeita ja irstaita olioita. Nämä korkeallekohonneet juutalaiset, joilla nyt on mahdollisuus levittää entiset pienet petoksensa suurenmoisessa mitassa 160-miljoonaisen kansan hartioille, ovat mitä verenhimoisimpia hirmuvaltiaita, joilla ei ole mitään ihanteita, vaan jotka ainoastaan saattavat kansat kärsimään, todellinen Jumalan vitsaus, joiden tehtävänä on kansojen piinaaminen ja ihmisten onnettomuuteen syökseminen.

Jo korostettiin, että bolshevistisen propagandan tapana on ovelasti mukautua kulloinkin esillä olevan kuulijakunnan mukaan. Se esiintyy yltiöpäisenä ja maltillisena, kulloinkin tarpeen mukaan. On aina toisenlainen sävy riippuen siitä, puhuuko terroristi Dimitroff kominternin edessä tai juutalainen Litvinoff kansainliitossa. Tämä propaganda on hurskasta tai jumalatonta, miten sattuu. Se ei tunne mitään arkailuja; siinä tarkoitus pyhittää keinot. Sen käytettävänä on kaikessa maailmassa monimutkainen koneisto, kokoonpantu ja koulutettu eri maissa olevista kommunistisista osastoista, ja tarvitaan ainoastaan painaa jousta sen liikkeellesaamiseksi. Se työskentelee salassa ja julkisesti kaikkien kansojen keskuudessa. Voi, että sen annetaan työskennellä; jonakin päivänä valtio sitten sortuu maanalaisen toiminnan murentamana ja ontoksikaivamana, jota joko ei otettu vakavalta kannalta tai johon kiinnitettiin liian vähän huomiota.

Me kansallissosialistit olemme siinä onnellisessa asemassa, ettei meidän tarvitse osoittaa bolshevismia kohtaan mitään hienotunteisuutta. Me emme puhu hallitusten salaisten istuntojen kieltä, vaan me puhumme kansan kieltä ja sen vuoksi myös toivomme, että kansat meitä ymmärtävät.

Meillä on onni saada nimittää asiat oikeilla nimillään. Siihen tunnemme myös olevamme velvoitetut, sillä maailma täytyy opettaa näkemään. Me emme voi emmekä saa vaieta niiden vaarojen suhteen, joiden edessä Eurooppa seisoo. Poliittisten päätösten tekeminen on kulloinkin kansojen ja niiden hallitusten asia. Mielipiteiden ja ajatusten julistaminen, huolien ilmoittaminen on jokaisen oikeus ja velvollisuus, jolle kohtalo on antanut ymmärryksen ja mahdollisuuden saada äänensä maailman kuuluviin. Ketä bolshevismi kalvaa, se siihen kuolee!

Sen vuoksi teemme näillä puoluepäivillä hälyytyksen tätä maailmanvaaraa vastaan, näytämme bolshevismin omassa käytännössään, paljastamme sen teorian ja edistämme siten oman aikamme historian ymmärtämistä, joka on oppimista eikä unohtamista varten.

Ja niin tulen itse asiaan.

Länsieurooppalaisen työmiehen tapana on nähdä neuvostoliitossa köyhälistön valtio, siis valtio. Venäjällä oli muka työväenluokalle onnistunut »likvidoida» kapitalistiset riistäjät ja pystyttää köyhälistön diktatuuri. Siellä muka vapautettu työläinen rakensi oman valtionsa, »työläisten isänmaan».

Nyt ovat kuitenkin olleet juutalaiset, jotka ovat keksineet tämän marxilaisen viisauden, kuten David Ricardo tai Marx-Mardochai. Juutalaiset ovat myös organisoineet kaikki työväenliikkeet, kuten Lassalle-Wolfssohn, Adler, Liebknecht, Luxemburg, Levi j. n. e. Juutalaiset kiihoittivat turvallisista sanomalehdentoimitushuoneistaan käsin työläiset katusuluille; juutalaiset, kuten Paul Singer, Schiff, Kohn j. n. e. olivat marxilaisbolshevismin rahoittajia.

Ei ainoatakaan työläistä, vaan melkein yksinomaan juutalaisia istui ja istuu vieläkin neuvostohallituksessa. Äskettäin Moskovassa ammutuista bolshevismin johtokenkilöistä ei ollut yksikään työläinen, vaan useimmat juutalaisia. Juuta-

laisten keskeisestä riidasta nyttemmin voitollisena selviytyneen triumviraatin, joka diktatoorisesti hallitsee neuvostoliittoa, kokoonpano on seuraava:

Herschel-Jehuda (Jagoda) G. P. U.:n päällikkö,

Lazarus Mosessohn Kaganowitsch, Stalinin appiukko ja liikennekomissari,

Finkelstein-Litwinoff, ulkoasiainkomissari, kaikki ghettojuutalaisia.

Ei köyhälistön diktatuuri vallitse nykyisin neuvostoliitossa, vaan juutalaisuuden diktatuuri kaiken muun väestön ylitse. Bolshevismin poliittista agitaatiota vastaa sen villitys taloudellisella alalla. Työläisen luulotellaan viettävän bolshevistisessa valtiossa paratiisimaista elämää. Vielä huhtikuussa 1932 »Rote Fahne» vaati eräässä vaalihuudossaan: »Loppu palkkojen alenemiselle, palkkojen koroittaminen, esiin 7-tuntiset työpäivät, 40-tuntinen viikko täysin palkantasauksin.»

Millainen on nyt kehitys itse neuvostoliitossa? Leivän hinta nousi v:sta 1928 v:een 1935, 9:stä 75:een kopeekkaan kilolta. Neuvostotyöläisen kuukausipalkka putosi, leivän hinnalla mitaten, 78,5 prosenttia. Jos Venäläinen työmies tahtoo elää, niin hänen täytyy nyt työskennellä Stahonoffin järjestelmän mukaan, joka on asettanut työnormin niin ylös, etteivät sitä varsinaiset työläisjoukot voi koskaan saavuttaa. Seurauksena ovat palkkojen vähennykset.

V. 1932 »Rote Fahne» julkaisi tiedon erään toverin asunto-olosuhteista neuvostoliitossa. Hänellä yksinään oli käytettävänään kaksi suurta huonetta sähkövaloineen, keskuslämpöineen j. n. e.

Ja nyt on todellisuus tämä: Kommunistisessa sanomalehdessä »Leningradskaja Prawda» eräs työläisnainen kirjoittaa:

»$1^{1}/_{2}$ vuoden ikäisen poikani, veljeni ja keuhkotautia sairastavan sisareni kanssa asumme yhdessä pimeässä pikkuhuoneessa. Kommunistiselle kaupunginkomitealle tekemämme valitukset eivät ole auttaneet mitään. Yhä edelleen kuten ennenkin me asumme näissä uskomattomissa olosuhteissa.»

Yksin ravinnostaan, vaikka se käsittää vain leipää, kaalisoppaa ja puuroa, venäläisen työläisen täytyy maksaa 75 prosenttia koko tuloistaan. Jos hän tahtoisi syödä sellaisen ravinnon kuin saksalainen työmies, hänen täytyisi yksin sitä varten käyttää keskimäärin enemmän kuin mitä hänen kaksinkertainen palkkansa olisi.

Tunnettu bolshevistinen iskulause on vapaan työoikeuden luominen. »Rote Fahne» kirjoitti kesäk. 20 p:nä 1932: »Katsokaa Moskovaan, Leningradiin, Bakuun, Novosibirskiin ja oppikaa:työtä, leipää ja vapautta voidaan saada ainoastaan bolsheviikkien esimerkin mukaan taistelemalla.»

Yksin jo neuvostotyöläisen työtekotapa huonossa huudossa olevan Stachonoffin kiihoitussysteemin mukaan ansaitsee nimityksen:orjantyö. Mutta neuvostoliitolle varattiin oikeus ottaa käytäntöön orjuus aivan sananmukaisessa merkityksessä. Noin $6^{1}/_{2}$ miljoonalla ihmisellä on neuvostoliiton pakkotyöleireillä maanpäällinen helvetti. 300:ssa jättiläismäisessä pakkotyöleiriryhmässä bolshevismi puristaa heistä ulos viimeisenkin vedon. Stalinin Vienanmeren kanavalla, jonka pakkotyöläset rakensivat, on maahankuopattu satoja tuhansia ruumiita. Seuraavat juutalaiset G.P.U:n johtajat pakottivat kanavan rakennustyön tapahtumaan murhaavassa tahdissa: Herschel Jagoda, Davidsohn, Kwasnitzki, Isaaksohn Rottenberg, Ginsburg, Brodski, Berensohn, Dorfmann, Kagner, Angert j. n. e. Juuda heiluttaa bolshevistista ruoskaa »köyhälistön» yllä.

Bolshevistinen propaganda väittää, että työtätekevä talonpoikaisväestö muka on vapautettu kapitalistisen riiston kynsistä. Punaista talonpoikien saalistustaan varten bolshe-

vismi on perustanut ns. »talonpoikaisinternationalen», jonka ohjelmassa sanotaan: »Me vaadimme verotaakan poistamista ja verojen alentamista keskinkertaisilta talonpojilta, me vaadimme suurtilojen korvauksetonta luovutusta ja maan maksutonta asettamista maataviljelevien talonpojanpoikien käytettäväksi.»

Ja nyt on todellisuus: Neuvosto-Venäjän vilja-aitat, samat joista ennenmuinoin riitti viljaa koko Länsi-Euroopan tarvetta varten, eivät enää kykene edes riittävässä määrässä maan omaa väestöä elättämään. Miljoonia ihmisiä kuolee nälkään. G.P.U.:n terrorikoneiston ja talonpoikien välillä riehuu katkera taistelu. Juutalaiset Kaganowitsch, Jagoda ja Baumann ovat säälimättä panneet toimeen pakollisen kollektivisoimisen, jolloin yli 15 miljoonaa talonpoikaa perheineen auttamattomasti tuhoutui.

Bolshevistisen talonpoikapolitiikan pääsaavutus on elok, 7 p:nä 1932 annettu terrorilaki, joka talonpoikien jokaisesta »syyllisyydestä» tuntee ainoastaan kuoleman- tai 10 vuoden kuritushuone- tai pakkotyörangaistuksen. Tämän lain soveltamisessa juutalaisbolshevismi käyttää jopa lapsiakin todistamaan omia vanhempiaan vastaan. »Iswestija» kirjoittaa toukok. 28 p:nä 1934, miten eräs tyttö ilmiantaa isänsä, joka on käyttänyt kollektiiviviljaa omaan tarpeeseensa. Isälle langetetaan edellämainitun terrorilain mukainen kuolemanrangaistus, mutta lapsi saa julkisen kiitoksen.

Systeemi-Saksassa oli K.P.D., Saksan kommunistipuolue, surkeassa sotilasohjelmassaan asettanut seuraavat vaatimukset: Kohta 12: kaikkien epämieluisten esimiesten syrjäyttäminen. Kohta 20: Kasarmissa-asumispakon poistaminen. »Vapautus raadonkuuliaisuudesta» ja »armeijan demokratisoiminen», niin kuuluivat iskusanat.

Mutta heti bolshevistisen diktatuurin pystyttämisen jälkeen seuraa työläisten pakollinen liikekannallepano. Ken ei tottele, hänet ammutaan tai hän joutuu tshekan verikammioihin.

Vapaaehtoisen kansanmiliisin asemesta seuraa yhdenmukainen päällystövalta, rautainen proletaarinen kuri, mitä ankarin kasarmipakko, sotaoikeudet. »Komentajatovereista» tulee luutnantteja, kapteeneja j. n. e. aina punaisiin marsalkoihin saakka. Ja julkean avomielisesti neuvostojuutalainen Rabinowitsch myöntääkin, että armeijan näennäinen »demokratisoiminen» olikin vain »keino armeijan valtaamiseksi».

Toinen paljon uskottu bolshevistinen iskulause on »naisen vapauttaminen». Hänet on näet vapautettava kotiaskareiden ikeestä ja tehtävä mieheen verraten täysin samanarvoiseksi. »Vallankumous on voimaton niin kauan kuin käsitteet perhe ja perhesuhteet ovat voimassa», nimenomaan todettiin kominternin kongressissa v. 1924. Mutta neuvostoliiton käytännössä paljon ylistetty naisen vapaus vaikuttaa sillä tavalla, että nainen on jätetty suojattomana miehen mielivallalle alttiiksi ja hänen on pakko ansaita elatuksensa raskaimmalla ruumiillisella työllä. Yksin huonomaineisissa pakkotyöleireissä on yli miljoonan naista.

Edelleen bolshevistinen propaganda väittää, että nainen on vapautettu lasten huollosta. Nämä muka ottaa neuvostovaltio itse huoltoonsa. Mutta samaan aikaan on puolueen virallisen lehdistön pakko tehdä sellainen tunnustus, että huoltoa vailla olevien lasten armeija ja nuorison rikollisuus ovat alituisesti lisääntymässä. Varsin voimaperäinen bolsheviikkien propagandakeino on sikiönlähdettämiskiellon poistamisen vaatimus. Mutta nyt 18 vuotta voimassaolleen sikiönlähdettämisvapauden vaikutukset ovat olleet niin tuhoisat, että neuvostot nyttemmin itse tahtovat kieltää sikiönlähdettämisen.

Valheellisuuden huipun saavuttaa bolshevistinen naispropaganda väittäessään, että prostitutio on muka välttämätön porvarillinen pahe, joka kommunismissa häviää jäljettömiin. Ei missään maasa koko maailmassa prostitutio ole niin yleinen ilmiö kuin neuvostoliitossa. Jo yksin työpai-

kassa pysyäkseen työläisnaisten täytyy mukautua tyydyttämään esimiestensä kaikki toivomukset. »Naisten paratiisissa» on nainen sananmukaisesti juutalaisten neuvostopomojen vapaata riistaa.

Miten liberalistisen Länsi-Euroopan värittömään poliitikkoon neuvostopropaganda uppoaa, siitä on Herriotin »tutkimusmatka» neuvostoliittoon v:n 1933 nälänhätäkauden aikana varsin karkea esimerkki. Siitä kirjoittaa new-yorkilainen juutalaislehti »Forward», jota ei varmaankaan voida natsilaisuudesta epäillä, seuraavaa:

»Päivää ennen lähetystön saapumista asetetiin koko Kiewin väestö klo 2 yöllä liikekannalle — pääkatujen puhdistamista ja talojen koristamista varten. Kymmenettuhannet kädet ahkeroitsivat kouristuksentapaisesti antakseen laiminlyödylle ja likaiselle kaupungille eurooppalaisen ulkonäön. Kaikki elintarpeiden jakopaikat, osuusmyymälät j.n.e. olivat suljetut. Jonotus oli kielletty. Huollottomien lapsien surkeat laumat, kerjäläiset, nälkiintyneet ihmiset, kaikki ne olivat kuin olisivat maan päältä hävinneet. Katujen risteyksissä komeili ratsastavia miliisimiehiä su'ittujen hevosten selässä, joiden harjoihin oli palmikoitu valkoisia nauhoja — kuva, mitä Kiew ei ole koskaan ennen eikä jälkeenpäin nähnyt.»

Vallan erikoinen paraatikappale bolshevismin propaganda-arsenaalissa on armeijoiden poistamisvaatimus, »yleinen ja täydellinen aseistariisuutuminen». Iskusanoilla »ei koskaan enää sotaa», »sota sotaa vastaan», »ulos taisteluun sotavarustuksia vastaan», vaati aikoinaan Saksan kommunistipuolue kansanäänestystä seuraavan sisältöiselle asialle: »Kaikenlaisten panssarilaivojen ja risteilijäin rakentaminen on kielletty». Ja jo helmikuussa 1932 juutalainen Finkelstein-Litvinoff käytti hyväkseen erästä Genèven lukuisista aseistariisuutumiskonferensseista julistaakseen maailmalle »täydellisen aseistariisuutumisen» vaatimustaan. Tässä valheellisessa menet-

telytavassa ei ole tähän mennessä tapahtunut mitään muutosta, kuten saman Litvinoffin esitykset t. v. heinäkuun ajalta osoittavat, jolloin hän taas puhui »täydellisestä aseistariisuutumisesta» »rauhan korkeimpana takaajana».

Sellaista on bolshevistinen propaganda.

Mutta miltä näyttää sitävastoin todellisuus? Punaisen armeijan sotavahvuus on asevalvollisuusiän alentamisen johdosta 2 miljoonaa miestä. Sen lisäksi tulee koulutettuja reservejä 9—10 miljoonaa. Sodan syttyessä voidaan siis asettaa liikekannalle 11 miljoonaa ja jonkin ajan kuluttua jopa 14 miljoonaa miestä.

Heti sodan alussa puna-armeija tulisi keskittämään 160—180 jalkaväkidivisioonaa ja 25 ratsuväkidivisioonaa. Hyökkäysvaunujen lisäyksen punainen marsalkka Tuhatshevski merkitsi vasta äskettäin 2,475 prosentiksi.

Punaisten ilmavoimien vahvuus on 6,000 lentokonetta. I. linjan lentokoneet jakautuvat 3,100 raskaaseen ja kevyeeseen pommitus- ja tiedustelukoneeseen ja 1,500 hävittäjäkoneeseen. Pommitusase on siis ylivoimaisesti johdossa ja osoittaa punaisen ilmalaivaston hyökkäysluonnetta. Pommituskoneet tulevat sodan syttyessä tekemään ensimmäisen hyökkäyksen ja iskemään viholliseen ennenkuin se on valmis puolustautumaan. Neuvostostrategien mielipiteen mukaan seuraava sota aloitetaan ilman edelläkäypää sodanjulistusta. Sekään tosiasia ei liene yleisesti tunnettu, että neuvostoliitolla on jo nykyisin maailman suurin sukellusvenelaivasto.

Punaisen armeijan hyökkäysluonetta vastaa sen johtajien hyökkäysstrategia. Tuhatshevski puhuu voitollisen bolshevistisen vallankumouksen »itsestään selvästä oikeudesta» levittäytyä koko maailman käsittäväksi. »Se tulee», sanoo Tuhatchevski, »alkuvoimaisella rynnistyksellä pyrkimään siihen, että se välittömällä vaikutuksellaan naapurimaihin

ulottuu ympäri koko maailman. Sen tärkeimpänä välineenä tulee luonnollisesti olemaan sen sotilaallinen mahti».

Ja nyt seuraa kaikkein uskomattomin: Näistä päivänselvistä imperialistisista varusteluistaan huolimatta bolshevistinen propaganda väittää vielä tänä päivänä, että Moskova muka ajaa »rauhanpolitiikkaa».

»UdSSR, jolla ei ole mitään laajentumispyrkimyksiä, on aina paikalla, kun on kyseessä rauhan säilyttäminen», niin valehtelee herra Litvinoff maailmalle vasten kasvoja. Ja ranskalainen kommunistijohtaja Thorez selittää »Humanité»-lehdessä: »Olemme osoittaneet, että rauhan asia on eroittamaton neuvostoliiton asiasta.»

Mitä jyrkimmässä ristiriidassa tämän valhepropagandan suhteen on niiden sotilassopimusten hyökkäysluontoinen politiikka, jotka »kollektiivisen turvallisuuden» iskulauseen merkeissä tehtiin toukokuun 2 p:nä 1935 Moskovan ja Pariisin ja toukokuun 16 p:nä 1935 Moskovan ja Prahan välille.

Jacques Doriot, St. Denis'in pormestari, entinen kommunisti ja nykyinen »Ranskalaisen kansanpuolueen» johtaja, luonnehti äskettäin ranskalais-bolshevistisen sotilassopimuksen todellista tarkoitusta seuraavin sanoin: »Ja kun he ovat ensiksi päässeet siihen, kun Cachin on tasavallan presidentti, Thorez pääministeri ja Péri ulkoasiainministeri, silloin tulevat he päästämään Moskovan määräämän sodan Saksaa vastaan valloilleen, jotta neuvostoliiton asema sen länsirajalla huojentuisi —.»

Sama on myös Moskovan ja Prahan välisen sotilassopimuksen laita. Eräs neuvostolentäjä ja puoluekommunisti antoi siitä eräälle ranskalaisen sanomalehden »Gringoire»n edustajalle joulukuun 15 p:nä 1935 seuraavat tiedot: »Lentokonetukikohtien luominen Prahan etu-ja takapuolelle olisi meidän ihanteemme. Niistä käsin voisimme lyhentää lentoajan puoleen määrään ja tarvitsisimme vain puolet entisestä määrästä

käyttöainetta, minkä johdosta meille olisi mahdollista kuljettaa mukana kolme tonnia enemmän räjähdysainetta.» Sillä välin on tshekkoslovakian alueelle rakennettu suuri määrä näitä punaisia lentosatamia. Viime aikoina niitä on lisätty 36:een. Tshekkoslovakian pääministerin Pressburgissa ilmestyvä päivälehti »Slovensky Dennik» ilmaisee hämmästyttävän avomielisesti näiden punaisten lentokonetukikohtien tarkoituksen: »Kun lentokentät tulevat valtion puolustukselle välttämättömiksi, silloin ei varmaankaan niillä hanhia paimenneta. Ne tulevat myös palvelemaan sitä ystävää, joka tulee meitä tässä puolustuksessa auttamaan.» Toisin sanoen: noista 36:sta lentosatamasta tulevat punaiset pommituslentokoneet aloittamaan hyökkäyksen Eurooppaan. Miten yht'äkkinen tämä uhka on, ilmenee siitä tosiasiasta, että punaisten pommituslaivueiden pommituslentokoneet voivat vajaassa tunnissa lentää Keski-Euroopan strategisesti tärkeimpiin kohtiin ja hävittää ne. Punaisen armeijan Tshekkoslovakian alueella olevista lentotukikohdista voidaan esim. lentää: Dresdeniin 20 minuutissa, Chemnitziin 11 minuutissa, Schlesian teollisuusalueelle 9 minuutissa, Berliniin 42 minuutissa, Wieniin 9:ssä, Steyrin asetehtaalle 17:ssa ja Steiermarkin teollisuusalueelle 27 minuutissa, Budapest voidaan vain 6:n minuutin lentomatkan jälkeen muuttaa savuaviksi raunioiksi.

Tällaiset ovat bolshevistisen »rauhanpolitiikan» todelliset kasvot.

Kun minä vuosi sitten tältä paikalta annoin tarkkoja lukuja siitä, miten paljon pappeja on Venäjällä surmattu ja viitasin siihen vaaraan, että samantapainen saattaa toistua toisissa maissa millä hetkellä hyvänsä, niin itse kirkolliset piirit ulkomailla ovat pitäneet näitä varoituksia tyhjänpäiväisinä ja asettuneet sille lapsellisen herkkäuskoiselle kannalle, että bolshevismi on muuttanut luonnettaan ja tulevaisuudessa antaa uskontunnustuksille täyden vapauden. Sillä välin ovat Espanjan tapaukset antaneet varoituksilleni liiankin paljon

oikeutta! »Kaikilla niillä alueilla, joissa Madridin hallitus on vallassa, kirkot eivät ole enää avoinna», kirjoittaa sanomalehti »Diario de la Marina». Ja katolinen kirkko itse on virallisesti ilmoittanut, että yksin Barcelonassa on murhattu n. 250 pappia ja kaikki kirkot on hävitetty.

Sellainen on uskontokuntien vapaus bolshevismin valtapiirissä!

Näyttääkseen länsimaiden demokratioiden silmissä viattomilta ja porvarillisilta, bolshevistiset »diplomaatit» ovat, niin vaikeata kuin se on heille ollutkin, omaksuneet säädyllisten ihmisten tapoja. Meihin bolshevistisen taktiikan tuntijoina tekee vain huvittavan vaikutuksen havaitessamme, miten niin moni viisaalta näyttävä valtiomies Länsi-Euroopassa uskoo, että bolshevismi on luopunut maailmanvallankumouksesta, koska sen diplomaattiset edustajat esiintyvät frakissa ja valkoisissa kauluksissa. Tämä valheverho näytti kuitenkin neuvostoliiton juutalaisista vallanpitäjistä riittämättömältä. Esittääkseen lopullisen todisteen viattomuudestaan bolshevismi on sen vuoksi antanut »valtiosäännön». Siinä julistetaan »oikeutta sivistykseen» 40-posenttisesti lukutaidottomille, siinä puhutaan »sanan ja sanomalehdistön vapaudesta» maassa, jossa jokainen poikkeus juutalaisten diktaattorien mielipiteestä rangaistaan kuolemalla, kuten juuri olemme trotskilaisten oikeusjutusta havainneet. Tämä systeemi rohkenee puhua »henkilön, asunnon ja kirjesalaisuuden koskemattomuudesta», vaikka se tshekan avulla ajaa joka päivä tuhansia epätoivoisia ihmisiä laumoittain yhteen, karkoittaa heidät asuinpaikoiltaan tai antaa ampua kuoliaiksi.

Kommunistin Ranskassa muodostama »kansanrintama» taistelee puoluejohtajansa Thorezin sanojen mukaan »demakraattisten vapauksien puolustuksen, niiden säilyttämisen ja laajentamisen puolesta». Espanjassa on »kansanrintama» päässyt valtaan. »Demokraattiset vapaudet» ilmenevät siellä Madridin ja Barcelonan vankiloitten ääriään

myöten täyttymisenä, kaikkien ei-kommunistien vangitsemisena ja ampumisena. Yksin Madridissa on tähän mennessä tällä tavalla murhattu yli 7,000 ihmistä.

Korulause »vapaus ja ihmisoikeus» on eräs suosituimmista kommunismin propagandassa. Jo sen vallankumoushymnissä se esiintyy. Millainen on vapauden ja ihmisoikeuksien laita neuvostoliitossa, osoittavat seuraavat kohdat neuvostoliitosta lähetetyistä kirjeistä:

»— — — —Sitten pari sataa oikeudetonta sullotaan kuin elukat tyhjiin, lämmittämättömiin tavaravaunuihin. Heidät pitää vietämän Vienanmeren rannikolle ja Siperiaan — — —. Tapahtuukin jo niin, kuten eräs johtavakommunisti meille sanoi: Kuolla teidän täytyy! Me emme voi teitä kaikkia iskeä kuoliaiksi, mutta kuolla teidän pitää kuitenkin!»

Kirje elokuun 10 p:ltä 1935.

»— — — Näyttää kuin pula olisi taas tulossa. Mutta toivottavasti vuodet 1932 — 33 eivät palaa takaisin, jolloin yhden vuoden kuluessa kuoli 80 prosenttia kotipaikoiltaan karkoitetuista.»

Kirje kesäkuun 7 p:ltä 1936.

Marraskuun 16 p:nä 1917 Lenin lupasi »kansallisuuksien oikeuksien julistuksessa» entisen tsaarivaltakunnan kansoille autonomian. Miltä täma »julistus» todellisuudessa näille kansoille näytti? Huhti kuun 27 p:nä 1920 punainen armeija valtasi Aserbeidshanin, saman vuoden marraskuussa Ukrainan, joulukuun 3 p:nä Armenian ja helmikuun 25 p:nä 1921 Georgian nuoren tasavallan, sen jälkeen kun Moskova edellisenä vuotena oli sopimuksessa nimenomaan tunnustanut sen loukkaamattomuuden.

Inkeristä hävitetään suomalainen väestö järjestelmällisesti sukupuuttoon. 1929 — 1931 karkoitettiin 18,000, keväällä 1935 9,000 inkeriläistä Siperiaan, ja kaksi

kuukautta sitten neuvostohallitus päätti jälleen karkoittaa 28,000 inkeriläistä kotiseudultaan.

Puolalais-neuvostovenäläiseltä raja-alueelta karkoitettiin keväällä tänä vuonna yli 18,000 saksalaisheimoista talonpoikaa. 80 — 90 ihmistä aina yhteen karjavaunuun sullottuna heidät lähetettiin Siperiaan.

Karjalasta ajettiin maanpakoon viime vuonna 4,000 karjalaista Keski-Aasiaan ja 3,000 Uraaliin, missä heistä on yli 50 prosenttia epäinhimillisten elämän-ja työolosuhteiden vuoksi tuhoutunut.

Elokuussa 1927 kommunistinen propagandakoneisto hälyytti puolen maailmaa anarkistien Saccon ja Vanzettin teloitusta vastustavilla julistuksillaan. Miljoonissa lentolehtisissä ja sanomalehdissä kommunismi harjoittaa »kapitalistississa» maissa agitaatiota kuolemanrangaistuksen poistamisen puolesta. Ja miten on neuvostoliitossa? Ykin rikoslain 58. §:ssä on lueteltu 14 erilaista rikollisuuttaosoittavaa asianhaaraa, joista seuraa kuolemanrangaistus! Huhtikuun 7 p:nä 1935 annetun lain mukaan kuolemanrangaistusta sovelletaan jopa lapsiinkin!

Eräässä kasvatuslaitoksessa kertoivat nälkiintyneet lapset usein, miten hyvin he ennen olivat eläneet. Se riitti osoittamaan 58. §:n mukaisen rikoksen. GPU ampui kymmenen lasta heidän tovereittensa läsnäollessa. Neuvostoliiton ylin valtionsyyttäjä Wischinsky muistelee eräässä sanomalehtikirjoituksessa »tyytyväisin ja onnellisin sydämin» tuon »lapsenmurhalain» voimaantulon ensimmäistä vuosipäivää.

Nämä kaikki ovat tosiasioita, jotka ehdottomasti nojautuvat todeksi vahvistettuun ja oikeaksi todistettuun, useimmissa tapauksissa neuvostolähteistä peräsin olevaan aineistoon. Kun minä viime vuonna Nürnbergin puoluepäivillä varoittaen esitin heinäk. 25 p. — elok. 21 p. 1935 pidetyn VII. kominternin kongressin todennäköisesti odotettavissa olevat vaiku-

tukset, niin maailma osoitti sen suhteen vain vaiteliaisuutta ja ymmärtämättömyyttä. Poroporvarit pitivät ennustuksiamme liioiteltuina ja luulivat voivansa sivuuttaa ne ilman muuta.

Otan sen vuoksi vapauden vielä kerran lyhyesti toistaa pari tässä kominternin kongressissa tehtyä ehdotusta ja suunnitelmaa ja esittää teille sillä välin eri maissa tapahtuneet seuraukset.

Dimitroff, neuvostodiktatuurin valtuutettu maailman vallankumoustyössä, selitti sanamukaisesti: »Stalinin johdolla meidän poliittinen miljoona-armeijamme voi ja sen täytyy, kaikki vaikeudet voittaen, rohkeasti rynnätä eteenpäin kaikkien esteiden ylitse, hävittää kapitalismin linnoitus ja taistellen viedä sosialismi voittoon koko maailmassa!»

Hän sanoi edelleen:

»Köyhälistö on maailman todellinen herra, huomispäivän herra. Ja sen täytyy astua historiallisiin oikeuksiinsa ja joka maassa koko maailmassa ottaa valtiuden ohjakset käsiinsä — — —.»

»Turhia ovat ponnistukset — — — pyörittää historian ratasta taapäin. Ei, tämä ratas pyörii ja liikkuu eteenpäin sosialististen neuvostotasavaltojen maailmanliiton suuntaan, sosialismin lopulliseen voittoon saakka koko maailmassa.»

Niin kuului ohjelma, jonka tämä bulgarialainen terroristi koko maailman vallankumoustamiseksi esitti. Sen toteuttamistavasta puhukoot pelkät tosiasiat.

Tämän kongressin jälkeen tapahtui yli sata kommunistista levottomuutta maailman mitä erilaisimmissa maissa, m.m. levottomuudet Brestissä ja Toulonissa lukuisine kuolonuhreineen elokuussa 1935, huhtikuussa 1936 Lembergissä 10 kuolonuhreineen, toukokuussa 1936 Salonikissa, joka vaati yli 100 kuollutta. Kolme pitkällä kädellä valmisteltua ja asestettua kapinaliikettä järkytti viikkokausia kokonaisia

maita: marraskuussa 1935 Pernambucossa, tammikuussa Buenos Airesissa ja maaliskuussa 1936 Espanjassa.

Kuusi kapinayritystä kyettiin edeltäpäin torjumaan, m.m. joulukuussa 1935 Uruguayssa, helmikuussa 1936 Paraguayssa ja samassa kuussa Chilessä. Kommunistit toimeenpanivat 62 suurta tulipaloa, m.m. Lantschaussa Kiinassa, joka vaati 1,000 kuolonuhria. Samoin he suorittivat 54 aseistettua hyökkäystä, löydettiin 78 kommunistista räjähdysainevarastostoa. Kaiken kaikkiaan nämä bolshevistiset rikokset vaativat 3,041 ihmisen hengen.

Otamme esille myös muutamia pienempiä esimerkkejä. Kommunistisen maailmankongressin istunnossa heinäkuun 30 p:nä 1935 esiintyi Kreikan edustajana toveri Dsordsos ja kehitteli hyökkäyssuunnitelman tulevaisuutta varten. Melkein täsmälleen hänen Moskovassa esiintymisensä vuosipäivänä, elokuun 5 p:nä 1936 Kreikkaa vapisutti suurlakko, joka välittömästi muuttui aseelliseksi kapinaksi. Vain kenraali Metaxasin tarmokkaan asioihin puuttumisen avulla voitiin Kreikka pelastaa syöksymästä bolshevistiseen kaaokseen ja siten torjua toverien Dimitroffin ja Dsordsosin suunnitelmat.

Siirtomaiden vallankumoustamisesta sanoi Dimitroff seuraavaa: »Nykyisin eivät siirtomaiden ja puolittaisten siirtomaiden kansat pidä vapautuksensa asiaa suinkaan toivottomana. Päinvastoin, ne siirtyvät yhä enemmän päättävän taistelun kannalle imperialistisia sortajiaan vastaan.»

Tuskin puolta vuotta myöhemmin puhkesi Syyriassa vaarallinen kapina, joka vaati raskaita veriuhreja. Äsken Ranskaa kohtaan kukoistukseenpuhjennut ystävyys ei ollenkaan estänyt Moskovaa toteuttamasta edeltäpäintekemäänsä suunnitelmaa tällä liittolaisensa suojelusalueellakaan. Muutamia kuukausia myöhemmin levottomuudet puhkesivat Palestiinassa, joiden aikana englantilainen poliisi on taka-

varikoinut suuret määrät kommunistisia lentolehtisiä ja hajoittanut kommunististen toimihenkilöiden salaisia kokouksia.

Brasilian edustaja Marques selitti heinäkuussa 1935 kominternin VII. maailmankongressissa:

»Maa kiiruhtaa syöksyaskelin ratkaisevaan taisteluun hallituksen kumoamiseksi — — — asettaakseen kansallisvallankumouksellisen hallituksen.»

Neljännesvuotta myöhemmin puhkesi Natalissa ja Recifessä kommunistinen kapina, joka vaati 150 kuollutta ja 400 haavoittunutta. Tämän »liiton» asiamiehiksi paljastuivat Luis Carlos Prestes, juutalainen Ewert ja Neuvosto-Venäjän »lähettiläs» Montevideossa, entinen juutalainen turkiskauppias Minkin.

Ja sitten tulee Ranskan vuoro. Dimitroff sanoi:

»Ranskan kommunistinen puolue antaa kommunistisen internationalen kaikille osastoille esimerkin siitä, miten yhteisrintamataktiikkaa on toteutettava», ja Ranskan kommunistipuolueen johtaja Thorez lisäsi tähän:

»Vallankumous ei tule itsestään. Se on organisoitava. Me olemme päättäneet kulkea Venäjän bolsheviikkien tietä. Me olemme — — — neuvostovallan kannalla.»

Ranskan kommunistinen puolue on osoittautunut sen kiitoksen arvoiseksi, minkä Dimitroff sille antoi. Sen jäsenmäärä kasvoi 87,000:sta tammikuussa 100,000:en maaliskuussa, 187,000:een kesäkuussa ja yli 225,000:een elokuussa 1936. Samana aikana kasvoi nuorisoliittolaisten jäsenmäärä nelinkertaiseksi. Äänimäärä kasvoi 790,000:sta 1,500,000:een, mistä kolmasosa tulee Suur-Pariisin osalle. Kansanedustajien lukumäärä kasvoi 10:stä 73:een. »Humanité»n painos kohosi 154,000:sta 1933 ajoittain 750,000:een 1936. Yksin tämän vuoden kamarivaaleissa kommunistinen propagandakeskus levitti 27 miljoona lentolehtistä. Ammattijärjestöjen jäsen-

määrä kasvoi kommunistisen kansanrintaman niihin liityttyä 800,00:sta t.v. toukokuussa 4,300,000:een elokuussa.

Ranskassakin on kuljettu Espanjan kansanrintaman tietä. Dimitroffin »Troijan puuhevonen» seisoo Pariisin muurien edustalla.

Mutta mikään ei anna meille parempaa havainto-opetusta, mikään ei voi meitä syvemmin vakuuttaa kominternin VII:nnen maailmankongressin päätösten vakavuudesta kuin Espanjan veriset ja järkyttävät tapaukset. Niistä ilmenee silloin annettujen ohjeiden sananmukainen noudattaminen. Ne ovat »kansanrintama»-tunnusten käytännöllistä toteuttamista, mitkä Ranskassa ovat ensi asteellaan, mutta Espanjassa ovat saavuttaneet täydellisyytensä. Dimitroff oli antanut sellaiset toimintaohjeet, että kansanrintamahallituksen aikana on »sellaisen hallituksen vallankäyttöä käytettävä joukkojen vallankumoukselliseen valmennuksen hyväksi», »asestauduttava sosialistista vallankumousta varten», sillä »pelastuksen tuo yksinomaan neuvostovalta!»

Espanjan valtuutettu Ventura ilmoitti tarkan ohjelman seuraavaan tapaan: »Espanjan köyhälistö ja meidän puolueemme — — — tulevat uudestaan ja lopullisesti kukistamaan fascismin ja porvarillisen tilanomistajavallan ja toteuttamaan työläis-ja talonpoikaisvallankumouksen riemuvoiton — — —. Leninin ja Stalinin lipun alla me kuljemme pystyin päin voittoa kohti.»

Jo ennen heinäkuun 13 p:nä tapahtunutta monarkistijohtaja Calvo Sotelon murhaa joutui 269 ihmistä punaisen murharuton uhriksi. Ranskalainen sanomalehtimies Arminjon ilmoittaa m.m. seuraavaa:

Murciassa kansanjoukko hyökkäsi kahden nuoren miehen kimppuun, joista väitettiin, että he olivat fascisteja. Kadulla heitä pahoinpideltiin,ja lopuksi eräs nainen otti teurasta-

jankirveen ja hakkasi molemmilta kaulat poikki. Tämä tapaus sattui maaliskuun 16 p:nä; miehet olivat nimeltään Pedro Cutillas ja Antonio Martinez.

Maailmanlehdistön on myös lopulta täytynyt ilmoittaa niistä epäinhimillisistä kauheuksista, joita Espanjan marxilaiset ovat ulkomaisten johtajiensa käskystä suorrittaneet. On mahdotonta ilmoittaa niistä edes likipitäisiä totuutta vastaavia lukuja. Elokuun 19 p:nä julkaistiin virallisesta lähteestä seuraavat asiatiedot: Madridin kaupungissa ja sen esikaupungeissa punaiset ovat tähän mennessä murhanneet 6,000 henkilöä, niistä 1,400 yksin kuuluisassa Casa del Campon puistossa. Suurimmassa vankilassa Carcel Modelossa oli siihen aikaan 3,000 vankia, San Antoniossa 1,146, koko Madridissa yhteensä 6,000. Erään silminnäkijän, joka asunnostaan saattoi pitää Casa del Campoa silmällä, minun hallussani oleva ilmoitus sisältää vielä aivan toisia lukuja. Elokuun 30 p:ään mennessä, niin ilmoittaa silminnäkijä, hän itse on nähnyt ammuttavan n. 6,000 ihmistä. Hän tietää kertoa, että kaupungissa muissa paikoissa kaduilla ja asunnoissa on lisäksi murhattu 20,000 ihmistä. (Saksalaisen Heinrichin tiedonanto.)

Toisetkin silminnäkijät, joiden osaksi vankiloista käsin täytyi olla bolshevistista murhaamista näkemässä, ilmoittavat sadoista joka päivä tapahtuneista murhista. Eräs nuori ulkomaalainen näki itse, miten elokuun 21 p:nvastaisena yönä Carcel Modelossa murhattiin n. 200 vankilan virkamiestä ja seuraavana päivänä kasarmin pihalla ammuttiin 250 fascistijärjestöjen jäsentä. Elokuun 15 p:nä hän näki, että Almeriasta tuotiin Madridiin 250 vankia, jotka luovutettiin punaisen miliisin poliisiosastolle. Tämä asetti heti asemalla 240 vankia seinää vasten ja ampui heidät siinä. Ainoastaan 10 vankia poliisiosasto kuljetti vankilaan. Vähän myöhemmin murhattiin fascistijohtajat Ruiz de Alda, Fernando Primo de Rivera, Cuesta ja Valdes.

Koko Saksan kansa suree seitsentä kansalaistaan, jotka kuolivat mitä kauheimmalla tavalla punaisten murharoistojen uhreina. Matkalla lomakongressiin Hampuriin eräs bolsheviikkiryhmä murhasi neljä kansalaistamme ja puoluetoveriamme, Gaetjen Daton, Hofmeisterin ja Treizin. Kaksi heistä vietiin pitkän »kuulustelun» jälkeen erään tehtaan taa ja toiset kaksi asetettiin vähän matkan päähän muuria vasten ja kaikki ammuttiin. Kuten jälkeenpäin on todettu, roistot suorittivat tämän verisen työnsä raehauleilla! Hofmeister ja Treiz olivat siinä määrin runnellut, että heidän henkilöllisyytensä voitiin vaivoin todeta kasvojen mittasuhteiden perusteella. Useita muita Saksan kansalaisia loukattiin tai heidän omaisuuttaan turmeltiin. Puoluetoveri Hans Hahner murhattiin kun hän tahtoi lähteä »Punaisen Ristin» palvelukseen. Hänen talonsa ryöstettiin ja hänen vaimonsa jäi elämään varattomana.

Ei ainoastaan Madridissa, vaan koko maassa punaisten hirmutyöt vain lisääntyivät. Llora del Riossa murhattiin 187 henkilöä, Constantinassa 250 (»Diario de Noticias», Lissabon).

Cartagenassa heitettiin 600 upseeria ja sotamiestä kivet kaulaan ripustettuina mereen (»Germania»). Baenan luostarissa kommunistit ovat kirveillä ja partaveitsillä murhanneet 180 ihmistä, joukossa Santa Maria Mayorin kirkkoherran, naisia ja lapsia. Naisilta oli avattu ruumis (»Seculo»). Kaksi talonpoikaa Malagasta ilmoittaa yli 400:n henkilön murhasta, joita heitettiin painot jalkoihin sidottuna kaivoihin tai hevosten häntiin sidottuina laahattiin katuja pitkin (»Seculo»). Italialainen konsulaattiasiamies Solaverani ilmoittaa, että eräs 16-vuotias tyttö on ensimmäisenä ampunut erään vangin (»Die Front», Zürich). Rosal de la Fronterassa kommunistit polttivat 40 henkilöä erääseen suljettuun kirkkoon (»Journal de Genève»). Rundassa murhattiin 400 asukasta, joista noin 200 heitettiin Tajoon (»Times»). San Sebastianissa ammuttiin elokuun 14 p:nä 51 panttivankia (»Evening Standard»). Al-

mendralejossa kenraali Francon joukot tapasivat vankien ruumiita, jotka riippuivat vankilan muurissa päät alaspäin ristiinnaulittuina. 80 henkilöä oli elävältä poltettu (»Seculo»). Cartagenassa sidottiin 50 kansalaiskaartilaista kaulasta toisiinsa kiinni, painoksi asetettiin rautatankoja ja heitettiin »Sil»-nimisestä punaisesta vankilalaivasta mereen (»Daily Mail»). »Journal»-lehden erikoiskirjeenvaihtaja Emile Condroyer ilmoittaa El Arahalista, että punaiset olivat sulkeneet vankilaan 30 miestä, naista ja lasta, kaataneet ikkunasta sisään paloöljyä ja sitten heitelleet sisään palavia tulitikkuja (»Daily Mail»).

Pappien murhaamisesta ja nunnien raiskaamisesta meille saapuneiden tietojen yksityiskohdat ovat sanoinkuvaamattomat. Muutamia esimerkkejä: Tarragonan arkkipiispa ja Leridan piispa murhattiin (»Journal de Genève»). Amerikkalaien Henry Harris ilmoittaa, että hän itse on ollut vankilassa Barcelonassa 150 munkkikunnanjäsenen murhan todistajana (»Matin»). Piedralvezissa murhattiin katolilaisten työläisten johtaja Don Dimas Madariaga (»Journal de Genève»). Tarragonassa ammuttiin kahdeksan pappia; erään munkin ruumis poljettiin rikki saappaankoroilla ja sitten hänet vihdoin ammuttiin (Saksalaisen Hein Hausmannin ilmoitus). Yhä uudelleen ilmoitetaan tapauksista, että papeilta on katkaistu kaulat ja heidän päitään on kannettu katuja pitkin. Valenciassa ammuttiin nunnia riveittäin ja heidän ruumiinsa poltettiin. Adreron, Las Casasin ja Torresin kirkkoherrat murhattiin mitä kauheimmalla tavalla (»Germania»). Tätä luetteloa voitaisiin jatkaa loppumattomiin. Lapsetkin ottivat usein osaa ampumiseen. Niinpä Raffael Oriol ilmoittaa La Habanasta, että hän Barcelonassa oli nähnyt murhaajien joukossa useita alle 15-vuotiaista poikasista muodostettuja ryhmiä (»Diario de la Marina»).

Korvaamattomia taidearvoja hävitettiin, maan henkinen valioväki tuhottiin. Nobel-palkinnon saaja Bonavente

ja tunnettu dramaatikko Alvarez Quintero, samoinkuin taiteilija Zuloaga teloitetiin (»Daily Mail»). Yksin Barcelonassa, niin ilmoittaa professori Walter W. S. Cook, poltettiin Santa Annan tuomiokirkko ja kaikki muutkin kirkot jättämättä ainoatakaan jälelle. Vermejon kuuluisat alttarikoristeet 15:nneltä vuosisadalta on tuhottu, Santa Maria del Marin kirkko 15:nneltä vuosisadalta hävitetty, San Pedro de las Puellasista 9:nneltä vuosisadalta on enää vain muurit jälellä. Barcelonan kuuluisat luostarit ja arkkipiispan palatsi ovat täydellisesti tuhotut.

Sellaiset ovat bolshevistisen ateismin todelliset kasvot, ja kuitenkin se rohkenee toisissa maissa suositella kirkoille valmiuttaan yhteistyöhön. Kuva Barcelonassa arkuistaan poisrevityistä nunnien ruumiista on bolshevismin harjoittaman kaiken pyhän häpaisyn symbooli. Kun Andres Nin, eräs pääkiihoittaja Espanjassa ja bolsheviikki Tomskyn entinen sihteeri, selittää: »Me olemme ratkaisseet kirkkokysymyksen siten, ettemme ole jättäneet pystyyn ainoatakaan temppeliä» — niin meidän on todettava, että siinä on jumalattomuus omassa persoonassaan! Sellaiset ovat bolshevismin todelliset kasvot!

Espanjassakin samoin kuin Venäjällä 1917 ja kaikissa muissa maissa esiintyy isänmaattomia juutalaisia kiihoittajia, jotka bolshevistisia kapinaliikkeitä lietsovat ja johtavat. Heidän kansallisuustunteensa, milloin he ovat ei-juutalaisia, on kokonaan kuollut.

Kuka on nyt ideologisesti ja käytännöllisesti syypää kaikkeen siihen, mitä Espanjassa tapahtuu? Kaikista näistä tapahtumusta ei ilmene mitään muuta kuin Moskovassa tehtyjen päätösten toimeenpaneminen.

Niiden toteuttamista varten lähetettiin Espanjaan bolshevistiset juutalaiset Bela Kun, »Unkarin verihurtta», Neumann, joka Espanjassa nimittää itseään Enrique Fischer

Neumanniksi, Kolzow-Ginsburg, verhoutunut Moskovan »Prawdan» kirjeenvaihtajaksi ja lopuksi punainen kansainliiton diplomaatti, juutalainen Rosenberg. He ovat kaikkien neuvostovenäläisten terroristien johtajia, jotka väärillä, kummallista kyllä, ranskalaista alkuperää olevilla passeilla varustettuina harjoittavat Espanjassa veristä käsityötään.

Mikään ei paremmin osoita Moskovan vastuunalaisuutta kuin suurpiirteisesti suunniteltu toimenpide laajentaa bolshevismin Espanjassa ilmilietsoma kansalaissota kansainväliseksi ristiriidaksi. Juutalainen Schwernik, neuvostovenäläisten ammatillisten yhtymien puheenjohtaja myöntääkin avoimesti väliintulon aikomuksen sanoessaan: »Keskuskomitea — — — kehoittaa neuvostoliiton kaikkia työläisiä ja kansanjoukkoja antamaan espanjalaisille taistelijoille, jotka ase kädessä puolustavat demokraattista tasavaltaa, aineellista apua» (»Iswestija»).

»Iswestija» kirjoittaa itse, että Neuvosto-Venäjän ammatillisten yhtymien keskusneuvoston ensimmäinen sihteeri on antanut Espanjan bolsheviikeille 12 miljoonaa ruplaa, s.o. 36 miljoonaa frangia. Kiitollisena selitti Espanjan valtakunnanpresidentti Azaña neuvostojuutalaiselle Kolzow-Ginsburgille: »Ilmoittakaa neuvostokansalle, että sen myötätunto ja sen tehokas apu liikuttaa meitä syvästi. Minulle on ollut aina selvää, ettei neuvostodemakratia saata olla muuta kuin solidaarinen Espanjan dekmokratiaa kohtaan» (»Börsenzeitung»).

Moskova koettaa kominternin osastojensa avulla saada myöskin muita hallituksia puuttumaan asiaan Espanjan punaisten hyväksi. Ranskan oikeistolehdet tiedottavat yhtä mittaa ranskalaisten lentokoneiden ja ranskalaisten sotatarpeiden hankinnoista Madridiin.

Peittelemättä suorittaa Moskovan punainen apu kaikissa maissa rahankeräyksiä Espanjan bolsheviikeille. Ranskan

kansanrintaman ammattiliiton pääsihteeri Jouhaux, asiamies André Malraux y.m. ylläpitävät Ranskan marxilaisten yhteyttä Espanjan marxilaisten kanssa. Pääministeri Giral kiittää Kolzow-Ginsburgia »ranskalaisten järjestöjen ja henkilöiden loistavista aloitteista, jotka voimaperäisesti auttavat Espanjan hallitusta taistelussa», jolloin hän erityisesti mainitsee Jouhauxin, Malrauxin ja juutalaisen J. B. Blochin ja lopettaa lausumalla vielä kerran kiitokset »veljelliselle neuvostokansalle» (»Prawda»). Mistä johtuu, että Espanjan kansanrintamahallitus lausuu eräälle neuvostojuutalaiselle kiitokset Ranskan kommunistien kautta saamastaan avustuksesta? Se osoittaa siten, että niin Ranskan kuin Espanjankin kommunististen puolueiden johtajat ovat Moskovassa!

On näytetty toteen, että ennenkuulumattomat hirmutyöt Espanjassa on aiheutettu ja suoritettu kominternin asiamiesten avulla. On näytetty toteen, että Neuvosto-Venäjä hankkii Espanjan bolsheviikeille rahallista, poliittista ja käytännöllistä apua. On näytetty toteen, että ideologiassa ja käytännössä Moskovassa pidetty viimeinen kominternin kongressi suunnitteli bolshevismin toteuttamista Espanjassa, ja niin ikään Moskova koettaa tätä suunnitelmaa toteuttaa. Moskovan uupumatonta ja jopa voimakkainta maailmanvallankumouksen tahtoa todistaa selvästi Espanjan esimerkki. Kenen silmät eivät tästä avaudu, sen ei tarvitse seurauksia valittaa.

Sellainen on bolshevismi teoriassa ja käytännössä, helvetillinen maailmanrutto, joka on perin juurin hävitettävä, ja sen poistamisessa apunaoleminen on jokaisen vastuuntietoisen ihmisen velvollisuus. Ei ole mikään puheenparsi, kun me saksalaiset herätämme maailman kansoja yhtymään tätä vaaraa vastaan, elleivät ne muussa tapauksessa tahdo joutua vedetyksi hirvittävän ja arvaamattoman kohtalon pyörteeseen.

Saksa on antanut merkin tähän maailmantaisteluun. Me kansallissosialistit olemme tämän selvittelyn lipunkantajina 14

vuoden ajan taistelleet bolshevismia vastaan kaikissa sen ilmenemismuodoissa ja vivahduksissa. Me teimme niin hallitusten aikoina, joilla tyypillisen porvarillisina ei ollut aavistustakaan bolshevismin luonteesta ja vaikutuksesta ja sen vuoksi joka kerran, kun me valmistauduimme ratkaisevaan iskuun, ne tarttuivat käteemme. Tänään vaikuttaa melkeinpä ihmeeltä, että meidän siitä huolimatta onnistui lyödä bolshevismi maahan. Se on ehkä ihme myös meidän yläpuolellamme vaikuttavan maailmanjärjestyksen kulussa, joka ei tahtonut sallia, että kansainvälis-bolshevistisen juutalaisuuden hävityshalu syrjäyttää vuosituhansia vanhat kansat ja kulttuurit.

Me saatoimme voittaa bolshevismin, koska olimme asettaneet sitä vastaan paremman ihanteen ja lujemman uskon, koska kansakunta nousi meissä juutalaisuutta ja sen kanssa liittoutunutta alarotuista ali-ihmisyyttä vastaan, koska me edustimme elämänkatsomusta, joka vastakohdaksi bolshevistiselle on hyvä, jalo ja ihanteellinen, koska me taistelussamme lähdimme itse kansasta eikä, kuten porvarilliset puolueet, omaisuudesta ja sivistyksestä, koska meillä oli johtaja, joka näytti meille tien kansallisen elämämme synkimmästä hetkestä ulos uuden tulevaisuuden valoisaan, kirkkaasseen ja puhtaaseen ilmapiiriin.

Johtajan historiallinen ansio on, että jo nyt koko maailma tunnustaa hänen asettaneen Saksan rajoille suojamuurin idästä tulevaa bolshevismin hyökkäystä vastaan, ja että hän siten on kohonnut Euroopan henkiseksi uranaukaisijaksi välienselvittelyssään hävityksen ja anarkian kielteisten voimien kanssa. Todellinen ritari, peloton ja nuhteeton, niin hän on ottanut kulttuurin, ihmisyyden ja sivistyksen lipun lujaan käteensä ja kantanut sitä pystyin päin maailmanvallankumouksen uhkaa ja hyökkäyksia vastaan. Hän on opettanut meidät halveksimaan pelkoa ja rakastamaan kunniallisuutta ja siten johdattanut meidät takaisin kansallisuutemme vanhoihin ihanteisiin ja hyveisiin.

Tämän tulisi olla merkinantona koko maailmalle. Tässä

viitattiin erääseen, mahdollisesti kylläkin epäedulliseen esimerkkiin, että bolshevismi *voidaan* voittaa, kun niin *tahdotaan*, kun käytetään oikeita keinoja ja päätetään kaikin voimin ja kaikkea miehistä kuntoa osoittaen nousta hävitystä vastustamaan. Saksan kansa on tullut siitä syystä vain onnellisemmaksi. Ja niin tapahtuu kaikille muillekinkansoille, joille kohtalo suo armon esittää miehiä, jotka rohkenevat ryhtyä tähän taisteluun. Kun suomukset putoavat heidän silmistään ja näkevät juutalaisuuden kaikessa tarkoin harkitussa konnamaisuudessaan, silloin he tulevat vakuutetuiksi siitä, ettei juutalaisuus, tunettuna ja ilmitulleena, ole sen ovelampaa kuin vaarallistakaan.

Tästä saksalaisesta esikuvasta ottakoon maailma itselleen esimerkin. Tietenkään kansallissosialismi ei ole mitään ulosvientitavaraa, eikä sen menetelmää pidä toisille kansoille uskotella eikä tyrkyttää. Mutta siitä huolimatta se voi vaikuttaa opettavasti, siitä huolimatta voivat sen menettelytavat innoittaa toisia kansoja tekemään samoin ja pelastamaan itsensä mitä vaikeimmista pulmista. Jospa ne niin menettelisivät ennenkuin on jo liian myöhäistä, sillä viivytteleminen on vaarallista.

Mutta me saksalaisina kansallissosialisteina olemme ylpeitä siitä, että olemme jo tämän tehtävän ratkaisseet, ratkaisseet sen Saksan puolesta, mutta myöskin Euroopan puolesta. Adolf Hitler tämän saksalaisen taistelun johtajana on samalla tullut parhaimmaksi eurooppalaiseksi. Hän on tälle kiusatulle maanosalle osoittanut tien uhkaavimman pulmansa voittamiseksi ja siten antanut Euroopan kansoille tilaisuuden oppia siitä ja menetellä sen mukaan. Sillä punainen kulttuurin vihollinen on kaikissa maissa. Maailma on kaikialla vaarassa. Sen vuoksi ei enää mitään epäröintiä! Meidän täytyy olla asestetut voidaksemme nousta sitä vastaan ratkaisevalla hetkellä. Punainen itä uhkaa, mutta johtaja seisoo vartiopaikalla. Saksa eurooppalaisen kulttuurin etuvartiona on valmis ja vankkumaton torjuakseen kaikin keinoin tämän vaaran rajoiltansa.

Me olemme täydellisesti puhdistaneet Saksan bolshevistisesta rutosta. Siitä ei ole meillä jäänyt enää mitään jälelle. Se ei myöskään tule enää millään muotoa ja milloinkaan saamaan tilaisuutta nostaakseen vielä kerran päätään. Tämän ruton entiset johtajat ja alkuunpanijat ovat Saksasta joko menneet rajojen ylitse tai heidät on otettu varmaan säilöön, mutta heidän entiset kannattajansa ja joukkonsa on jo aikoja sitten otettu uuteen suureen saksalaiseen kansayhteyteen. Jos Moskovasta käsin vielä yritettäisiin saada bolshevismi Saksassa jälleen eloon, niin tällainen yritys torjutaan häikäilemättömyydellä, mikä saa itse Moskovankin hämmästymään. Ei ole olemassa ketään ja mitään, joka silloin tarttuisi käsivarteemme. Saksan kansa tahtoo niin ja vaatii sitä meiltä. Se on onnellinen uudessa sisäisessä rauhassaan eikä suinkaan ole taipuvainen antamaan sitä kenenkään missään ja milloinkaan häiritä. Puolue bolshevisminvastaisen taistelun lipunkantajana vartioi valtion turvallisuutta ja tukee kansaa ja kansakuntaa sisästäpäin, mutta armeija meidän kansakunnallisen ja kansallisen vastustus-ja puolustustahtomme ruumiilistumana suojelee Saksaa rajoilla. Ne ovat meidän turvallisuutemme tuet, kansan ja valtion tukipylväät! Kansakunta voi tuntea itsensä turvalliseksi niiden voimakkaassa suojeluksessa.

Sillä välin varustautuu Moskovan punainen anarkia kuumeisella kiireellä. Sen varustukset ovat hyökkäysluontoiset, sillä jokaiseen punaiseen rykmenttiin kätkeytyy maailmanvallankumouksen tahto. Jokainen punainen lentokone jajokainen punainen tykki rakennetaan siinä tarkoituksessa, että ne kantaisivat Eurooppaan kaaoksen.

Mitä muut kansat tätä vaaraa vastaan tekevät, siinä ne karttavat meidän vaikutustamme. Me emme voi niitä määrätä menettelemään järkevällä ja tarkoituksenmukaisella tavalla. Mutta mitä m e teemme, siitä ei määrää kansainliiton turhanpäiväinen ja mitään merkitsemätön vaarinotto eikä muiden maiden neuvostoaatetta kohtaan tuntemat sympatiat tai epämää-

räiset ja epätodelliset kollektivisoimisyritykset, mitkä kietovat Euroopan arvaamattomien selkkausten verkkoon. Mitä me teemme, sen määrää velvollisuutemme ja tietoisuus Saksaa ja Eurooppaa kohtaan tuntemastamme vastuusta. Punainen Kreml on asevelvollisuusikärajaa alentamalla huomattavasti laajentanut bolshevistisen armeijan tehokkuutta. Johtaja ei ole jättänyt sitä vastausta vaille. Kaksivuotisen palvelusajan toteuttamisella hän on Saksalle antanut jälleen sen turvallisuusvarmuuden, mikä on välttämätön suojellaksemme itseämme punaiselta anarkialta.

Kun muut valtiot yrittävät kevytmielisesti aliarvioida sitä vaaraa, mikä Moskovasta uhkaa, niin me emme anna johtaa itseämme harhaan. Meille ei se, mitä Moskovan juutalaiset sanovat, merkitse mitään, vaan meille on ratkaisevaa se, mitä he tekevät. Me olemme heidät oivaltaneet oikein ja menettelemme heidän suhteensa päättävällä täsmällisyydellä ja johdonmukaisuudella: veto vedosta ja isku iskusta.

Mutta Saksan kansa voi nyt jälleen levollisena ja rauhassa käydä työnsä ääreen. Valtakunta on turvattu ja suojeltu. Punainen hyökkäys idästä tulee murtumaan kansallissosialismin suojamuureja vastaan. Mutta kansakunnan johdossa seisookin johtaja kuin kansansa uskollinen Ekkehard, ahdingossa ja vaaoissa koeteltuna, ainoastaan sen kiihkeän tahdon kannustamana, että Saksa tehdään jälleen yleväksi, rikkaaksi ja onnelliseksi. Puolue vartioi sisäistä turvallisuuttamme, armeija turvallisuuttamme rajoilla. Mutta nämä molemmat tottelevat ilolla ja päättävästi sen yhden miehen käskyä, joka seisoo edessämme oman kansansa etuvartiona ja paremman, todellisemman, jalomman ja onnellisemman Euroopan etumiehenä.